

KAŻMIERCZAK JANUSZ OFMCap

(1954–2022)

Dogmatyk, teolog duchowości, tłumacz. Pochodził z Warszawy, gdzie urodził się 14 stycznia 1954 r. Był synem Stefana i Jadwigi z Błachowskich. W rodzinnym mieście uczęszczał do szkoły podstawowej, a następnie do XLVIII Liceum Ogólnokształcące im. Edwarda Dembowskiego, w którym uzyskał maturę w 1973 r. Tegoż roku wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów prowincji warszawskiej. Ponieważ w prowincji praktykowano wówczas eksperyment formacyjny,

w myśl którego zgłaszających się do zakonu kierowano od razu na studia filozofii, a dopiero po ukończeniu filozofii przyjmowano do nowicjatu, dlatego w 1973 r. rozpoczął studia filozoficzne w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Lubelskiej, tym samym stając się studentem Wydziału Teologii KUL. Po dwóch latach, w 1975 r. rozpoczął nowicjat w klasztorze w Zakroczymiu, a 22 sierpnia 1976 r. złożył pierwsze śluby zakonne, po których wrócił do Lublina na studia teologii. W czasie studiów złożył śluby wieczyste 22 kwietnia 1979 r. Stopień magistra teologii uzyskał w 1980 r. na podstawie pracy *Osoba jako wyznacznik procesu dziejowego według Herberta Butterfielda*, napisanej pod kierunkiem ks. prof. dra hab. Czesława Bartnika. Świecenia kapłańskie przyjął 25 maja 1980 r. Podczas studiów seminaryjnych dał się poznać jako uzdolniony i pracowity kleryk, dobrze rokujący na przyszłość.

Po święceniach kapłańskich został skierowany do klasztoru w Warszawie,

jako prowincjalny duszpasterz powołań. W 1982 r. został wysłany na studia specjalistyczne z duchowości franciszkańskiej, które odbywał w Papieskiej Akademii Antonianum. Tam w 1985 r. uzyskał licencjat na podstawie pracy *Fraternità francescana dei cappuccini secondo le loro Costituzioni rinnovate*. Po licencjacie podjął posługę ojca duchownego w zakonnym Wyższym Seminarium Duchownym w Lublinie, a zarazem był moderatorem Ruchu Światło-Życie. W 1988 r. ponownie udał się do Rzymu, celem dokończenia doktoratu. W letnim semestrze 1989 r. przebywał w Uniwersytecie św. Bonawentury w Nowym Jorku. Rozprawę doktorską *San Francesco nelle Costituzioni dei Frati Minori Cappuccini* sfinalizował w 1991 r.

Po powrocie do Polski otrzymał funkcję sekretarza prowincjalnego, którą pełnił w latach 1991–1993. Jego zasługą na tym stanowisku było skomputeryzowanie agend prowincjałatu oraz wprowadzenie nowych systemów registratury dokumentów. W 1993 r. został organizatorem, a następnie dyrektorem Centrum Duchowości „Honoratianum” w Zakroczymiu. Wypracował koncepcję funkcjonowania tej placówki, w jej ramach kierował Studium Duchowości Franciszkańskiej, w którym wykładał zagadnienia duchowości i franciszkanizm oraz był promotorem pisanych tam prac

dypłomowych. Zarazem pełnił obowiązek asystenta prowincjalnego Mniszek Klarysek-Kapucynek. Głosił rekolekcje i konferencje dla siostr zakonnych, oddawał się też kierownictwu duchowemu.

W 1997 r. wyjechał do Loreto, gdzie pełnił posługę spowiednika polskiego oraz przewodnika pielgrzymek. Przez władze generalne zakonu został powołany do współpracy z komisją przygotowującą reformę konstytucji kapucyńskich. W roku akademickim 1998/99 przebywał w USA, zdobywając podyplomowe kwalifikacje do prowadzenia wykładów z duchowości franciszkańskiej. Wykłady takie podjął w 1999 r. w Papieskim Uniwersytecie Antonianum w Rzymie i prowadził je do 2004 r. W tym czasie jako redaktor i tłumacz pracował nad wydaniem polskiego przekładu najstarszych dokumentów dotyczących powstania kapucynów i najstarszego prawodawstwa tej reformy franciszkańskiej. Opracowanie to, zatytułowane *Reforma kapucyńska*, ukazało się nakładem Wydawnictwa Serafin w Krakowie w 2004 r. W 2004 r. wyjechał na misje do Papui Nowej Gwinei; posługę misjonarza pełnił do 2006 r. Następstwem pobytu na misjach była m.in. książka *Papua Nowa Gwinea. W krainie rajskiego ptaka* (Kraków 2010). Po zakończeniu posługi misyjnej wrócił do Polski i został skierowany do klasztoru w Warszawie, jako rekolekcjonista, spowiednik

i tłumacz. To ostatnie zadanie wynikało z tego, że biegle znał języki angielski i włoski, dlatego pełnił funkcję tłumacza na kapitułach prowincjalnych, często też towarzyszył gościom z zagranicy, przybywającym w sprawach zakonnych do klasztoru w Warszawie.

Nie cieszył się dobrym zdrowiem, choć tego nie pokazywał po sobie. Pierwszy raz doświadczył poważnego kryzysu zdrowotnego, gdy był klerykiem i zaistniała obawa, czy będzie mógł złożyć śluby wieczyste, zwłaszcza, że diagnozy lekarskie nie były jednoznaczne.

Drugi raz poważnie zapadł na zdrowiu w 1985 r.: konieczna była skomplikowana operacja, a po niej istniało przez dłuższy czas ryzyko, że resztę życia spędzi przykuty do wózka inwalidzkiego. Na szczęście nie doszło do tego. Ponownie kłopoty zdrowotne dały o sobie znać w ostatnich miesiącach życia, a leczenie przynosiło tylko chwilowe polepszenie. Zmarł w Warszawie 4 III 2022 r., w wieku lat 68, w zakonie 45, w kapłaństwie 41. Pochowany został 8 III 2022 r. na Cmentarzu Bródnowskim.

Roland Prejs OFMCap

MAKSYMILIAN FRANCISZEK MACIOSZEK OFMCap (1933–2022)

Urodził się 21 VII 1933 w Wysokim, par. Odrzywół, koło Nowego Miasta nad Pilicą. Był synem Jana i Józefy z d. Pawelec. Uczył się w szkołach w Odrzywole i Lipinach do klasy VIII włącznie, a klasę IX przerobił w Nowym Mieście nad Pilicą. Kapucynów znał od dziecka i często bywał w kościele klasztorным w Nowym Mieście. Jak po latach sam wspominał, w domu rodzinnym mówiło się o ojcu Honoracie Koźmińskim, praktykowano doroczną